

Hugarheimur geðklofans.

Einn góðann veðurdag umlukti huga minn
myrkur kalt
ótti og hræðsla sem minnti á allt
fortíð og framtíð, nútíðin horfin.
Þráhyggjan lokar mig augun bakvið.
Reyni að hugsa um daginn og veginn
frá hugsunum mínum ég þó ekki slepp.
Nú er ég fangi huga
sem eitt sinn hafði það verkefni mér að þjóna
og sýna mér gleðinnar tóna.
Undir yfirborði þjáningar og tilfinningar búa,
en þar er ég einnig innan um hugsanir,
sem ég ei þekki.
Bros gegn um myrkrið skín
því ég er enn á lífi.